RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 230.164 van 10 februari 2015
in de zaak A. 212.711/IX-8403

In zake: André GENICOT
woonplaats kiezend te 9111 Belsele
Heiakker 5
en bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Walter Damen en Kirsten Pepermans
kantoor houdend te 2600 Berchem
Elisabethlaan 122

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 april 2014, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van "het vonnis van de correctionele rechtbank van koophandel te Leuven van 12 januari 2005", alsook tot de toekenning van "een passende schadevergoeding […]welke het berokkende leed en geleden schade vergoedt".

Met een ter post aangetekend "toegevoegd – aanvullend" verzoekschrift van 4 juni 2014 breidt André Genicot het voorwerp van zijn beroep uit tot:

- het vorderen van de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van een vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 9 maart 2005 en,

- het vorderen van de schrapping van de mededeling in het strafregister van André Genicot van het vonnis van de correctionele rechtbank van Leuven van 12 januari 2005, van het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 9 maart 2005 en van een vonnis van de correctionele rechtbank van Leuven van 23 maart 1998.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 oktober 2014.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Leuven van 12 januari 2005 is verzoeker onder meer veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende drie jaar en een geldboete van 991,57 euro of een vervangende gevangenisstraf van één maand.

Dat is de eerste bestreden beslissing.

3.2. Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 9 maart 2005 is verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden met uitstel en een geldboete van 5.000 euro.

Dat is de tweede bestreden beslissing.

3.3. Volgens verzoeker wordt in ‘zijn’ strafregister ten onrechte melding gemaakt van een vonnis van de correctionele rechtbank van Leuven van 23 maart 1998, waarbij verzoeker veroordeeld is tot een gevangenisstraf van zes maand met uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende drie jaar, alsook van het voornoemde vonnis van de correctionele rechtbank van Leuven van 12 januari 2005 en van het voornoemde vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 9 maart 2005.

Dat is de derde bestreden beslissing.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

Exceptie

4. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onbevoegdheid van de Raad van State op. Zij stelt dat het beroep zich niet richt tegen een akte of reglement zoals bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zodat de Raad van State geen kennis kan nemen van het beroep.

Beoordeling

A. In zoverre het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen vonnissen van de rechterlijke macht.

5. Artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van

State luidt als volgt:

> “Indien het geschil niet door de wet aan een ander rechtscollege wordt toegekend, doet de afdeling uitspraak, bij wijze van arresten, over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen:
> 1° van de onderscheiden administratieve overheden;
> 2° van de wetgevende vergaderingen of van hun organen, daarbij inbegrepen de ombudsmannen ingesteld bij deze assemblees, van het Rekenhof en van het Grondwettelijk Hof, van de Raad van State en de administratieve rechtscolleges evenals van organen van de rechterlijke macht en van de Hoge Raad voor de Justitie, met betrekking tot overheidsopdrachten en leden van hun personeel, evenals de aanwerving, de aanwijzing, de benoeming in een openbaar ambt of de maatregelen die een tuchtkarakter vertonen.
>
> De in het eerste lid bedoelde onregelmatigheden geven slechts aanleiding tot een nietigverklaring als ze, in dit geval, een invloed konden uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing, de betrokkenen een waarborg hebben ontnomen of als gevolg hebben de bevoegdheid van de steller van de handeling te beïnvloeden.
>
> Artikel 159 van de Grondwet is eveneens van toepassing op de in het eerste lid, 2°, bedoelde akten en reglementen.”

Overeenkomstig deze bepaling is de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State slechts bevoegd om kennis te nemen van een beroep tot nietigverklaring, indien de bestreden beslissing kan worden beschouwd, hetzij als een handeling van een administratieve overheid, in de zin van artikel 14, § 1, eerste lid, 1°, hetzij als een handeling van één van de overheden opgesomd in artikel 14, § 1, eerste lid, 2°, voor zover het in het laatste geval gaat om een handeling met betrekking tot een overheidsopdracht of met betrekking tot een lid van het personeel van de betrokken overheid, evenals de aanwerving, de aanwijzing, de benoeming in een openbaar ambt of de maatregelen die een tuchtkarakter vertonen.

Noch voornoemd artikel 14, noch enige andere grondwets- of wetsbepaling verleent de Raad van State de bevoegdheid om uitspraak te doen over een beroep tot nietigverklaring gericht tegen vonnissen of arresten van de rechterlijke macht.

B. In zoverre het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de weigering om bepaalde gegevens te schrappen in het strafregister

6. Artikel 589 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv.) omschrijft het strafregister als volgt:

> "Het Centraal Strafregister, hierna 'Strafregister' genoemd, is een systeem van geautomatiseerde verwerking gehouden onder het gezag van de Minister van Justitie waarin, overeenkomstig de bepalingen van dit hoofdstuk, gegevens betreffende beslissingen genomen in strafzaken of ter bescherming van de maatschappij worden geregistreerd, bewaard en gewijzigd.
>
> De doelstelling van het Strafregister bestaat erin de daarin geregistreerde gegevens mede te delen aan :
>
> 1° de overheden belast met de uitvoering van de opdrachten van de rechterlijke macht in strafzaken;
>
> 2° de administratieve overheden met het oog op de toepassing van bepalingen waarvoor kennis is vereist van het gerechtelijk verleden van de personen op wie administratieve maatregelen betrekking hebben;
>
> 3° particulieren ingeval zij een uittreksel uit het Strafregister moeten voorleggen;
>
> 4° buitenlandse overheden in de gevallen omschreven in internationale overeenkomsten of een regel van afgeleid recht van de Europese Unie waardoor België is gebonden.
>
> De gegevens worden geregistreerd door de griffies van de hoven en rechtbanken of door de dienst van het Strafregister van het Ministerie van Justitie.
>
> Overeenkomstig artikel 8, § 1, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens kunnen deze gegevens dienen als grondslag voor statistieken uitgewerkt en verspreid op initiatief van het Ministerie van Justitie."

Het strafregister betreft aldus een systeem van geautomatiseerde verwerking waarin gegevens betreffende beslissingen genomen in strafzaken of ter bescherming van de maatschappij worden geregistreerd, bewaard en gewijzigd. Welke gegevens in dit register worden opgenomen, wordt bepaald in artikel 590 Sv.

De regels met betrekking tot de uitwissing van veroordelingen en herstel in eer en rechten in strafzaken zijn bepaald in artikel 619 en volgende Sv. Daaruit blijkt dat de uitwissing van veroordelingen tot politiestraffen volgt uit de

toepassing van voornoemd artikel 619 en dat de bevoegdheid om herstel in eer en rechten toe te kennen, toekomt aan de hoven van de rechterlijke orde.

De Raad van State is dan ook niet bevoegd om uitspraak te doen over de schrapping in het strafregister van gegevens betreffende de veroordelingen van verzoeker.

C. Conclusie

7. De exceptie is gegrond.

V. Ontvankelijkheid van de eis tot schadevergoeding: herstelvergoeding wegens buitengewone schade (artikel 11 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State) en de eis tot schadevergoeding tot herstel ten laste van de steller van de handeling (artikel 11bis van de gecoördineerde wetten op de Raad van State)

8. De Raad van State is in beginsel niet bevoegd om kennis te nemen van een vordering tot schadevergoeding, tenzij het een eis tot herstelvergoeding wegens buitengewone schade betreft (artikel 11 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State) of een eis tot schadevergoeding tot herstel ten laste van de steller van de handeling (artikel 11*bis* van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Te dezen is echter niet voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van de voornoemde artikelen 11 en 11*bis* aangezien de gevorderde schadevergoeding noch betrekking heeft op een buitengewone schade veroorzaakt door een administratieve overheid, noch een accessorium is van een door verzoeker ingesteld beroep tegen een akte of reglement of een stilzwijgende afwijzende beslissing met toepassing van artikel 14, §§ 1 of 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals vereist voor de toepassing van voormeld artikel 11*bis*.

De Raad van State is bijgevolg niet bevoegd om uitspraak te doen over de accessoir gevraagde schadevergoeding. Deze behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde.

VI. Vordering tot schorsing

9. Aangezien de Raad van State niet bevoegd is om van het voorliggende beroep tot nietigverklaring kennis te nemen en om uitspraak te doen over de accessoir gevraagde schadevergoeding, en aangezien de zaak slechts korte debatten vereist, is er reden om toepassing te maken van artikel 93, eerste lid, van het voornoemde besluit van de Regent van 23 augustus 1948. Er is bijgevolg geen grond meer om over de vordering tot schorsing uitspraak te doen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 februari 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin, staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door
Vera Wauters, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Vera Wauters **Bruno Seutin**